

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 33.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 14. August 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindesagen.

Vi omtalte for nogen Tid siden Hovedstadspressens Forhold til Kvindesagen, og bemærkede da, at alle Blade var enige om at fortie Kvindesagen. Kun sjældent bragte de ordenlige Referater fra Kvindernes Møder. Ja, Politiken gik endogsaa ved Omtalen af Filologmødet saa vidt, at den finske Filolog, Fru Fr., som var kommen her til Skolemødet for at udtale sig om Sprogundervisningen og havde nye Tanker at bringe frem om denne Sag, netop *ikke* refereredes, *fordi* — som „Politiken“ sagde — *hun var ung og smuk*. Saaledes bedømmer man endnu Kvinden. Er ikke det en Fornærmelse?

Siden den Tid har et andet Blad her i København taget Kvindesagen frem til Behandling, som det synes, for Alvor. Det er et Blad, som ikke plejer at gaa i Spidsen for Fremskridt, nemlig „Aftenposten“.

Den havde først en Redaktionsartikel til Forsvar for Kvindernes lige Ret med Mændene, viste det naturlige og sunde i, at ogsaa Kvinderne drev Cyclesporten, mente, at Slægten havde været sundere, om Kvinden for 100 Aar siden havde kørt paa Cycle. Den viste, at Kvindesagen i sig selv væsenlig var et Brødspørgsmaal. „Lige Ret for Kvinden som for Manden til at kæmpe sig igennem Tilværelsen.“

I Løbet af nogle Dage kom der flere Personer, en Haandværksmester, en Manufakturhandler, en Smed — fra Lærerinder, Syersker o. s. v.

Om disse Artikler var originale, véd vi ikke, men de var i alt Fald saa paalidelige og sande Udtryk for de fleste Menneskers Tankegang om Kvindernes Ret, at de godt kunde være sande, hvorfor vi vil tage dem

for originale; thi saaledes tænker og mener Folk, der ikke har tænkt dybere over Sagen.

Haandværkeren spørger: er det Gavn for Samfundet, at Kvinderne, som er Fuskere i Haandværket, trænger sig her ind; thi da hun kun kan faa Arbejde ved at byde det for en billigere Pris, trykker hun Arbejdslønnen ned — er dette ikke Skade for den arbejdende Klasse o. s. v.

Den Handlende taler om, hvor udygtige de kvindelige Ekspedienter er, og at Kunderne alle Vegne foretrækker mandlig Ekspedition.

En Dame skriver, at disse „Hvad vi vil“ Kvinder véd slet ikke, hvad de forlanger, de forlanger lige Ret med Mændene, men de mener vist nok kun til alt finere og lettere Arbejde, thi bliver det saaledes, at Kvinderne faar Del i alt Arbejdet, saa ender det med, at de skal ernære sig selv, blive Murerhaandlangere o. s. v.

En anonym Dame beder Kvinderne arbejde imod Kvindesagen — thi hvor bliver Hjemmets Hygge af, naar baade Mand og Kone er paa Arbejde? o. s. v.

En Syjomfru paastaar, at Kvinderne sætter Arbejdslønnen saaledes ned, at snart ingen unge Mænd har Raad til at gifte sig. Hvis Kvinderne holdt sig borte fra Skræderiet, saa fik Skrædersvendene stadigt og bedre lønnet Arbejde o. s. v.

En Forretningsmand har gjort de Erfaringer, at hvor Mænd og Kvinder arbejder sammen, hersker de uheldigste Forhold, Intriger, Sladder, Bagvaskelse hører til Dagens Orden, og Kvinderne dur slet ikke til andet end aldeles dødt og aandløst Arbejde, thi saa snart Arbejdet kræver lidt Omtanke hos Kvinderne, er der en Spørgen, der er til at blive gal over o. s. v.

Vi kender saa godt alle disse Udtalelser, de er ingen Overdrivelser. Et er fælles for alle disse Modstandere af Kvindens Ret,

dette, at de kun ser Sagen inde fra deres egne Vinduer. De har aldrig selv været ude i det store Samfund og set, hvad der er foregaaet paa Storindustriens Omraade, de har ikke set paa Aarsag og Virkning eller forstaaet Hjemmenes Forandring ved Maskinernes Indtrædelse paa Arbejdsfeltet. De har ikke set, at det er Mændene, der ved Maskinerne har taget Arbejdet fra Kvinderne. — Brygning, Bagning, Vævning, Syning og Strikning, Mejeri og Slakteri o. s. v. Derfor har disse samme Mennesker ikke forstaaet, at netop fordi Kvindens Arbejdsværdier har tabt sig inden for Hjemmet, maa hun søge Arbejdet uden for Hjemmet; thi ogsaa Kvinden er et Menneske, der har Ret til Arbejde for sit Brød.

Haandværkeren spørger, om det gavner Samfundet, at Kvinden trænger sig ind paa Arbejdsmarkedet og underbyder Manden. — Nej — vist maa hun ikke underbyde Manden, men saa længe hun ikke har Adgang til den samme Fagdannelse som han, kan hun ikke blive saa dygtig i Faget som han, og altsaa maa hun nøjes med en ringere Løn. *Thi Brødet skal hun have* — derfor skaf hende Adgang til lige Rettighed til Uddannelse med Haandværkeren, og hun bliver da ikke mere hans Konkurrent, men hans Kollega.

Det samme gælder Forretningsmandens Anke. Hvor kan en ung Pige, der har været 6 Maaneder paa en Handelsskole, maale sig som Ekspedient med en ung Mand, der har staaet 5 Aar i Handelsløse.

Umuligt — vel har Kvinderne gennemgaaende lette og gode Opfattelsesevner, men saa geniale er de dog ikke, at de uden Øvelse kan ekspedere i en Forretning.

Nej — gør det indlysende for Forældre, at de lige saa vel maa unde deres Døtre som deres Sønner en Læretid af 3—5 Aar, før de kan forlange, at de selv skal kunne